

Szívében örök tavasz virágozott, boldogságának forrása az Úrban való folyamatos örvendezés volt. Ez a szent öröm változtatja át gyakran a legnagyobb fájdalmakat is a legnagyobb örömmé. Aki úgy képzei el Pio atyát, mint egy „komor aszkétát”, vagy folyamatos szenvedések közepette siránkozó szentet, az nagyon téved: épp ellenkezőleg. Ő a „vidám lelkiületű ferences testvér” tökéletes megtestesítője volt, lebilincselő személyiség, aki valósággal rabul ejtette a körülötte élők szívét. Személye szintén azt bizonyította az emberek előtt, hogy az erény és a szent élet nem burkolódik valamiféle gyászlepelbe, nem nélkülözi az örömet, a kedvességet és a társaságkedvelő modort. Pio atya is azon szentek sorába tartozik, akiket „szívrablóként” emlegettek, a belőlük áradó nyájas modor, természetes kedvesség miatt.

A „szent” soha nem szorította háttérbe Pio atyában az „embert”, sőt hozzásegítette ahhoz, hogy jobb emberré válhasson. Ő maga volt a mindig tökéletes és kéznél lévő szívbeli jó barát. Valóban boldog ember volt, boldogságának titka pedig abban állt, hogy mindig a „tökéletes örömet”, a szent öröm megnyilvánulásait kereste. Nem olyan ember boldogsága volt ez, aki nem ismeri a gondokat, problémákat, hanem olyané, aki felülemelkedik rajtuk, és a szenvedéseket szeretetteljes felajánlásként éli meg. Mindenki boldog, ha Pio atyával, a „jó baráttal” lehet, aki mindig felhőtlenül jókedvű, derűsen szellemes, aki még a csodákról is vidáman, gyermeki egyszerűséggel beszél. Ha valaki ábrázolni szeretné őt, lefestené, milyen is lehetett valójában, akkor mosolygós arccal, vidám beszélgetésbe merülve kellene megjelenítenie, ahogyan számos róla készült fényképen, portrén is láthatjuk. Ezekben a képeken feledhetetlenül feltűnik, és ott ragyog a mindent átható, sugárzó öröm.

PIO ATYA, A SZELLEMES EMBER PÉLDAKÉPE

Egyszerű, minden túldíszítettségtől mentes, emberi szavai olyanok voltak, mint az ecsetvonások, amelyek tiszta kék eget varázsolnak oda, ahol szürke felhők úsznak.

Pio atya szinte mágikus erővel rendelkezett az emberi szívek fölött, a garganói bölcs azonban soha nem használta fel képességeit arra, hogy csodálóit saját személye iránti kultuszra indítsa. Ehelyett mindenkit csakis Jézus Krisztus szeretetére buzdított. Valóban, a szavak és tettek mágusa volt ő, és még ennél is több: jó pap, akinek legfőbb célja az volt, hogy önmagát minél kisebbnek feltüntetve Jézus Krisztus érdemeit hirdesse. Pio atyára nem „testi szemünkkel” kell tekintenünk, hanem „hívó lélekkel”: szellemes stílusa távol állt a bohóckodástól, Isten házában énekes volt.

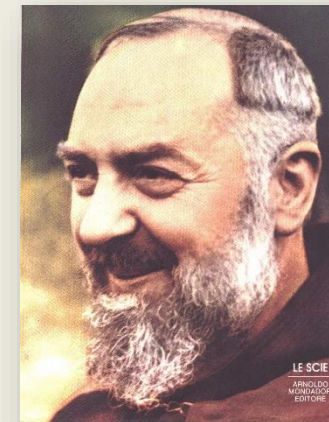
Pio atya beszéde mindig szellemes, kellemes, kifinomult és élénk hangvételű volt, mindig kész megragadni a dolgok egyedi, különleges oldalát. Természetes éles elmével áldotta meg őt az ég, mondanivalóját mindig illendő, könnyed mozdulatokkal kísérte, még életszerűbbé téve ezáltal elbeszélői stílusát. Pio atya egyik legismertebb tulajdonsága csattanós humora volt: beszédét rendszerint humoros kiszólásokkal, vicces megjegyzésekkel ízesítette részben azért, hogy személyével kapcsolatban elkerülje a szenvedő, sorsüldözött embernek még a leghalványabb látszatát is, részben pedig azért, hogy mindig pontos és találó, tanító, vagy feddő szándékú csípős megjegyzéseinek élet elvegye.

Egy kortárs író Pio atyát kiváló társalgóként, briliáns elmével megáldott, élénk stílusú beszélgetőtársként mutatja be, aki minden pszichológiai eszközt felhasznált, hogy hallgatóságának figyelmét megragadja és lekösse. Közvetlen párbeszédben nem lehetett zavarba hozni, még akkor sem, ha bonyolult tudományos problémákról faggatták, amelyek között kevésbé otthonosan mozgott. Ha beszélgetés közben szorult helyzetbe hozták, akkor is képes volt olyan átható erejű megjegyzés közbevetésére, melynek segítségével győztesen került ki a vitából.

És ha mindez még nem lenne elég, harcias beszélgetőtársát képes volt olyan bizarrnak tűnő kijelentésekkel és ironikus mondatokkal elbizonytalanítani, hogy az ne juthasson el egykönnyen előre kigondolt végkövetkeztetéséhez. A mimika eszközeit is rendszeresen felhasználta: felállt székeből, kifigurázta a szóban forgó személyt, mindkét kezével megragadta beszélgetőtársa kabátjának hajtókáját, vagy pusztán beszédének hangszínét változtatta meg. Beszédében a patetikus stílust hirtelen felváltotta a humor, vagy éppen fordítva, aszerint, hogy milyen hatást kívánt gyakorolni hallgatóságára.

Tagadhatatlan színészi képességekkel rendelkezett, amelyek az intelligens hallgató számára nyilvánvalók voltak. Leginkább azonban kiváló humora ragadott meg mindenkit, akinek csupán egyszer is módjában állt meghallgatni őt. Pio atya állandóan jókedvű volt, és ezáltal hallgatóságát is folyamatosan szórakoztatta. A szó eredeti értelmében enyhítette a test és a lélek feszültségeit, elterelte figyelmünket a megszokott, mindennapi gondokról és cselekvésekről, beszéde közben a nyugalom és a pihenés értékes perceivel ajándékozott meg minket.

Pio atya ismerte és használni is tudta az *eutrapélia* erényét: azaz beszédében és cselekedeteiben a komolyság és vidámság középútján járt, kellemes és szellemes stílusával vigasztalást nyújtott, felüdítette az emberek lelkét. Isten kiválasztottjaként a béke és az öröm érzésével töltötte el a hozzá fordulókat testét és lelkét. Egy színész szavai szerint, ha Pio atya az ő mesterségét választotta volna, bizonyára nála is nagyobb művész vált volna belőle: igen jól tudott vicceket mesélni, keresetlen egyszerűségével, természetességével valósággal rabul ejtette hallgatóságát. Ehhez a képességehez társult még éles elméje és kifinomult intelligenciája. Minden megnyilvánulásában kiegyensúlyozott és spontán volt, és nem keltette a mesterkélttség érzését, mint a legtöbb színész.



Egy csepp keserűség nélkül

Pio atya, az örömhír fáradhatatlan terjesztője, bőkezűen sugározta a szent örömet az embertársai felé: és nem csupán szavaival, hanem egész életével, amely olyan volt, mint egy szépséges, Istennek zengett hálaadó ének. Amikor pedig nem léphetett hívei közé, és ők sem léphettek kapcsolatba vele, írott szavaival, tollával nyújtott vigaszt a hozzá fordulóknak.

Mindenkit arra buzdított, hogy „legyen a mi Urunk hűséges és jó szolgálója, ám a gyermek szabadságával és szeretetével, anélkül, hogy szívében helyet adna akár egy cseppnyi szomorúságnak is”.

„Őrizd meg szívedben a szent örömet, amely szavaid és cselekedeteid közvetítésével vigaszt nyújt a többi embernek is, hiszen ők is Isten gyermekei.(...)”

Legyél egészen nyugodt: egy pillanatra se adj helyet lelkedben a szomorúságnak vagy a kétségbeesésnek, mivel Jézus maga a gyengédség és gondoskodó szeretet, aki minden ízében szereti azt, aki őt szeretni akarja.” (Pio atya leveleiből)

Az aggodalom és szorongás nem más, mint „a lelki élet pestise”, és minden erőnkkel ellent kell állnunk neki. Egy pillanatra sem szabad azt gondolnunk, hogy nyomorúságos és boldogtalan teremtmények vagyunk, és nem is tarthatjuk magunkat annak, mert ezek „méltatlan és illetlen kifejezések” Isten bármely teremtményére. Az ilyen szavak vagy gondolatok levert, türelmet nem ismerő, és zaklatott lélekről tanúskodnak.

Az atya mindenkit vidámlelkűsége és derűs boldogságra int, ám felhívja figyelmünket a fenyegető veszélyekre is: ne térjünk le az igaz boldogság útjáról, és ne alacsonyítsuk le azt a pusztá szentimentalizmus szintjére. Az, hogy jó kereszténynek tartjuk magunkat, nem jelenti azt, „hogy szüntelenül vidámak, minden pillanatban tökéletesen elégedettek és nyugodtak vagyunk, és soha nem eshet meg, hogy szembe fordulunk az isteni jóssággal.”

Pio atya, a tapasztalt lelki vezető, nem elégszik meg azzal, hogy „optimista és önzetlen” viselkedésre int minket, hanem meg is indokolja, hogy miért kell tudatosan ennek megélésére törekednünk:

„A lélek békéje nem őrizhető meg érintetlenül jelen életünk tomboló viharai közepette. Lelki békénket alapvetően abban kell megtalálnunk, hogy embertársainkkal egyetértésben, Istennel pedig szeretetben élünk, azzal az erkölcsi bizonyossággal elelve egyesülünk szeretetében, hogy lelkünket megtisztítottuk a halálos bűntől.”

„Az esti komor pillanatokot űzzük el magunktól az ima erejével, ne hagyatkozzunk csupán saját magunkra, és ne bízunk túlságosan a magunk erejében, hanem minden jót az égietől várjunk.

Amikor pedig mindezek ellenére rátok tör a halálos szomorúság, éljétek át gondolatban ti is ama végzetes éjszakát, amikor Isten Fia a Getsemáne kert magányában megkezdte a Megváltás hatalmas művének beteljesítését, és ajánljátok fel Mennyei Atyátoknak félelmeiteket és szorongásaitokat Jézus Krisztuséival együtt.”

(Pio atya)



„ Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”



PADRE PIO

San Pio da Pietrelcina (1887–1968)

8/12

Az Isten-szolgálat sója

Pio atya, a ferences hagyományokhoz híven, mindig meghintette papi szolgálatát a jókedv sójával. Mint az angyali Ferenc atya, ő is természetéből adódóan jókedvű, vidám lélek volt. Az isteni kegyelem pedig csak tovább fokozta benne ezt a szép adományt, amely magában Istenben, és Pio atya Mindenhatóba vetett hitében gyökerezett.

Assisi Szent Ferenc, amint észrevette, hogy a szomorúság vagy a mélabú akár csak egy cseppje is beköltözött a lelkébe, azon nyomban az imádsághoz fordult. Boldognak nevezte azt a szerzetest, aki örömét az istenes beszédekben és istenes cselekedetekben leli meg, és ezáltal elvezeti a lelkeket az Úrban való örömeire, és az Isten szeretetében való örvendezésre. Szent Ferenc nem akarta, hogy fiai leverték vagy búskomorak legyenek, hanem elvárta, hogy mindannyian örvendjenek az Úrban, mindig vidámak és hivatásukhoz illően jó kedélyűek legyenek.

Természetesen Pio atya is folyamatosan örvendezett az Úrban, szerzetesi hivatásához illő módon, mindig vidám volt. Soha nem maradt jókedv híján, kiegyensúlyozott boldogsága Isten szeretetét sugározta az emberek felé, és apostoli tevékenységét rendkívüli módon segítette. Szellemes emberként mindig kész volt a csattanós válaszra, megragadott minden vidám pillanatot, szeretettel viccelte meg a szívéhez közel állókat anélkül, hogy valaha is a maró gúny bűnébe esett volna.

Nem volt kimondottan befelé forduló, élettől elforduló misztikus alkat, vagy olyan személyiség, aki az Istentől kapott csodás kegyelmeket megtartotta volna magának. Azokon a pillanatokon kívül, amikor „Isten szeretetteljes megnyilatkozása magával ragadta”, vagyis amikor Isten misztikus megnyilvánulásának szemlélésébe merült el, Pio atya olyan volt, mint bárki más, mint egy hétköznapi, élénk természetű vidám, kifelé forduló ember. Tudta, hogyan éljen együtt Istennel, ahogyan azt is, hogyan éljen az emberek között. Magához vonzotta őket, mint mágnes a vasat, és amerre csak járt, örömet és Istenbe vetett megingathatatlan hitet árasztott környezetére felé. A humor és a hitbuzgalom az atya szemében egyenértékű, a jókedv és a hit egymástól elválaszthatatlan volt. Szellemes mondásai népies ízű lelki tanácsokként is szolgálták hívei számára. Ez a józan, „egyszerű bölcsesség” gyakran többet ért, mint bármely teológiai magyarázat vagy magasztos tanítás.